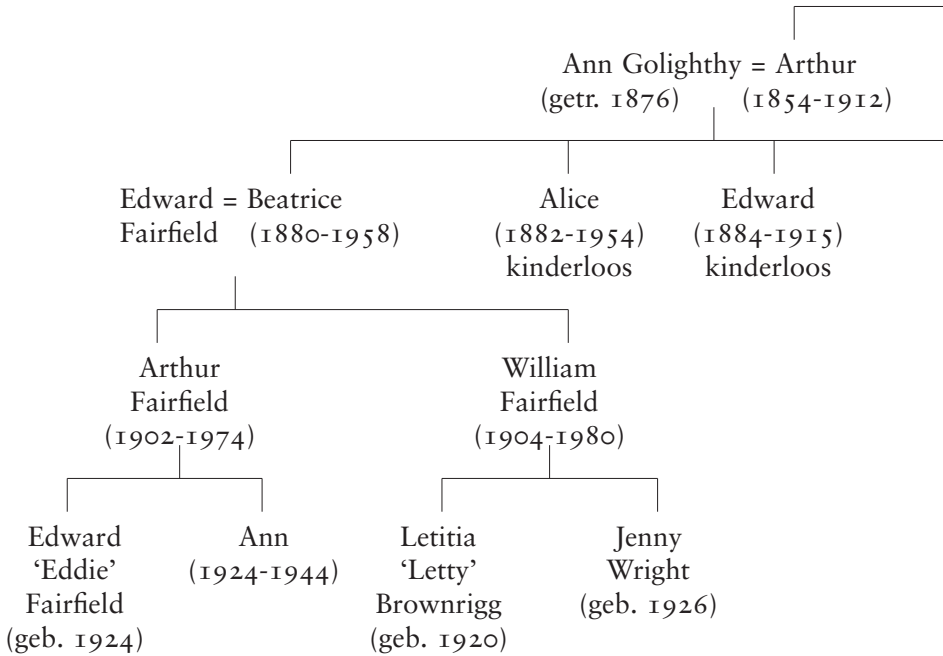

O Reader! had you in your mind
Such stores as silent thought can bring,
O gentle Reader! you would find
A tale in every thing.

WILLIAM WORDSWORTH, *Simon Lee*

Familielijn van de eerstgeborene

Dorcas Mason / Mayson = Arnold Clewlow
(1831-1887)

William
(1858-1927)

May
(1859-1899)

Arthur
(1886-1959)

Thomas
(1907-1978)

Alexandra
(1910-1919)

Donald = Matilda
Swain 'Tillie'
(geb. 1930)

David = Edith
(1928-1999) (geb. 1932)

Thomas
(1954-2001)

Alice
(geb. 1975)

Frank
(geb. 1977)

Jimmy
(geb. 1980)

Sam
(geb. 1998)

Alexandra
(geb. 2000)

PROLOG

September 2005

Elk landschap koestert zijn eigen geheimen. Het verleden ligt laag voor laag begraven onder de oppervlakte en bijna altijd komt het wel weer tevoorschijn. Het ligt op de loer en wacht op de inmen- ging van een mensenhand of op een meteorologisch incident, waar- door het skelet door vlees en huid heen het heden in wordt geduwd. Het verleden is altijd om ons heen, net als arme mensen.

Die zomer regende het in Engeland alsof het hele land naar de tropen was verhuisd. Het water kwam met bakken naar beneden; van schitterende tuinen bleef niets over; weilanden veranderden in een moeras waarin het vee tot aan de schoften in de modder wor- stelde. Rivieren traden buiten hun oevers en de plotseling vrijgeko- men watermassa zocht zijn eigen hoogte op en verwoestte al het kwetsbare dat er op zijn weg kwam. In de overstroomde straten van een eens zo schilderachtig dorpje werden de auto's opgetild als speel- goed en in de haven gekwakt, die tjokvol lag met één grote kluwen verwrongen staal. Door aardverschuivingen werden auto's met mod- der overdekt en boeren treurden om hun verloren gegane oogst.

Geen stukje land kon ontsnappen aan de gordijnen van strie- mende regen. Zowel de stad als het platteland leden onder de wa- teroverlast. In het Lake District stortregende het in de bergen en in de dalen, en de contouren van een eeuwenoud landschap werden er bijna onmerkbaar door veranderd. Het waterpeil in de meren bereikte een zomerse recordhoogte; het enige merkbare voordeel was, dat op de momenten dat de zon af en toe scheen, alles nog dieper groen was dan gewoonlijk.

Boven het dorpje Fellhead, dat aan Langmere ligt, hadden de randen van de oeroude turfgeulen door de vernietigende kracht van het water een gedaanteverandering ondergaan. En toen de herfst naderbij sloop, gaf de aarde heel langzaam een van haar zorgvul- dig bewaarde geheimen prijs.

Van een afstandje leek het op opgefroddeld grondzeil dat bruin was uitgeslagen door het brakke water van het moeras. Het zag er op het eerste gezicht onbeduidend uit; gewoon een weggegooid stuk afval dat zichzelf naar boven had gewerkt. Maar als je goed keek, zag je iets veel huiveringwekkenders. Iets dat eeuwen zou overbruggen. Iets waarvan de gevolgen veel ingrijpender zouden zijn dan van het weer.

Mijn geliefde zoon,

Ik vertrouw erop dat jij & de kinderen in goede gezondheid verkeren.

Vandaag heb ik iets aangetroffen in het handschrift van je vader dat mij zeer verontrust heeft. Wellicht verbaast het je dat ik hierover in onwetendheid verkeerde tijdens zijn leven, ondanks het feit dat wij elkaar zeer vertrouwd waren. Ik zou wensen dat ik nog steeds in deze onwetende toestand verkeerde. Je zult ongetwijfeld de noodzaak tot geheimhouding, zolang je vader nog in leven was, goed kunnen begrijpen & hij heeft voor mij geen aanwijzingen nagelaten over hoe ik erover moet beschikken. Aangezien het ook met jou te maken heeft & wellicht aanleiding is tot nog meer verdriet jouwerzijds, wil ik de beslissing over wat er te doen staat in jouw handen leggen. Iemand in wie ik veel vertrouwen stel, zal het je doen toekomen. Je mag erover beschikken zoals het jou goeddunkt.

Je liefhebbende moeder.

I

*De regen die zomer
zou je hart hebben gebroken
en de lakens aan flarden hebben gescheurd.
De regen stroomde van de golfplaten daken
van mistroostige stations
waar ik zat te wachten op treinen,
mijn voeten in de plassen
mijn hoofd fonkelend van de regen.
En ik dacht aan jou, zo ver weg,
in de Griekse zon
waar het nooit regent.*

Jane Gresham staaarde naar wat ze had geschreven en streepte het daarna zo heftig door dat het papier scheurde en in twee aparte stukken achter haar pen aan slierde. *Die verdomde Jake* dacht ze woedend. Ze was volwassen, niet de een of andere verliefde puber. Inferieure rijmelarij was iets wat ze al jaren geleden achter zich had moeten laten. In de jaren tot haar afstuderen had ze genoeg zelfkennis opgedaan om te weten dat ze als dichter nooit veel zou voorstellen. Het bestuderen van poëzie van anderen, daar was ze goed in; het interpreteren van hun werk, het exploreren van thematische verbanden en het toegankelijk maken van hun complexiteit voor degenen die, naar ze hoopte, het minder ver geschopt hadden dan zij bij het ontrafelen van de werken. ‘Godverdomme, die rottige Jake,’ zei ze hardop, en woedend verfrommelde ze het papier en smet het in de prullenmand. Hij verdiende het niet dat ze intellectuele energie aan hem verspilde. En ook niet dat ze de bekende pijnscheut voelde als ze aan hem dacht.

Omdat ze niet constant aan Jake wilde denken, draaide Jane zich om naar de stapel cd’s naast het bureau in het benauwde kleine kamertje waar de gemeente het predikaat ‘slaapkamer’ aan had ver-

leend. Zij noemde het trots haar studeerkamer, hoewel ze wist dat die vlag de lading nauwelijkelijk dekte. Ze liet haar ogen langs de titels dwalen, waarbij ze expres onderaan begon, omdat ze naar iets op zoek was dat haar niet deed denken aan haar... wat was hij eigenlijk? Haar ex? Haar vroegere minnaar? Haar tijdelijk afwezige minnaar? Wie zou het zeggen? Zij zeker niet. En ze betwijfelde het zeer of hij ooit nog een gedachte aan haar wijdde. Ze zat zachtjes in zichzelf te mompelen, en ondertussen haalde ze *Murder Ballads* van Nick Cave tevoorschijn en stopte die in het cd-vakje van haar computer. Zijn rauwe, lage stem paste zo precies bij haar stemming dat ze zich er vreemd genoeg beter van ging voelen. Jane betrapte zich erop dat ze ondanks alles een beetje moest glimlachen.

Ze pakte het boek dat ze had geprobeerd te lezen voordat de gedachte aan Jake zich weer aan haar had opgedrongen. Al na een paar minuten kreeg ze in de gaten dat ze de draad van het verhaal helemaal kwijt was. Ze sloeg het boek dicht, kwaad op zichzelf. De brieven van Wordsworth uit 1807 zouden nog even moeten wachten.

Voordat ze kon besluiten wat ze dan onder handen zou nemen, begon de klok op haar mobieltje te piepen. Jane fronste haar voorhoofd en vergeleek de tijdsaanduiding op haar mobieltje met die op het horloge om haar pols. 'Verdorie nog aan toe,' zei ze. Hoe kon het nu al halftwaalf zijn? Waar was de morgen gebleven?

'Die verdomde Jake,' zei ze nog eens. Ze sprong op en schakelde haar computer uit. Ze had al die tijd aan hem verbeuzeld terwijl er veel betere dingen waren waar ze zich over kon gaan opwinden. Ze greep naar haar tas en liep naar de andere kamer. Officieel was dit de woonkamer, maar Jane gebruikte hem als zitslaapkamer omdat ze woon- en werkruimte liever gescheiden hield. De leefruimte werd er wel wat krappier door, maar ze vond dat niet zo'n grote opoffering als daartegenover de weelde stond van het bezit van een plek waar ze haar boeken en papieren kon laten liggen en ze niets hoefde te verplaatsen, telkens als ze wilde eten of slapen.

Het kleine kamertje bood nauwelijks voldoende plaats, zelfs niet met de spartaanse eisen die zij stelde. Haar bedbank, ook al was die nu opgeklapt, vulde bijna de hele ruimte. Tegen de muur aan de andere kant stond een tafel met eronder weggeschoven drie houten stoelen. Een klein tv-toestel stond op een steun die hoog aan de muur zat vastgeschroefd en in de verste hoek lag nog een zitzak. Maar de kamer maakte een frisse indruk, het zachtgroene verfwerk zag er schoon en licht uit. Aan de muur tegenover de bank

hing een serie digitale kleurenfoto's van het Lake District, uitvergroet tot A3-formaat en gelamineerd. Midden in het landschap stond Gresham's Farm, waar haar familie sinds mensenheugenis met moeite een mager bestaan bij elkaar had gescharreld. Hoe naargeestig haar uitzicht ook mocht zijn, Jane kon, als ze 's morgens wakker werd, meteen de wereld zien waarin ze was opgegroeid, de wereld die ze in de stad elke dag miste.

Ze verwisselde haar trainingsbroek en fleece trui voor een strakke, zwarte spijkerbroek en een zwart stretchtruitje met een V-hals dat haar volle borsten accentueerde. Het was niet haar favoriete kleding, maar ervaring had haar geleerd dat de klanten hogere fooien gaven als ze optimaal gebruik maakte van haar sterke punten. Gelukkig had haar huid een warme, goudbruine tint en daardoor zag ze er in het zwart gekleed niet uit alsof ze elk moment het loodje kon leggen. Haar collega Harry had haar verzekerd dat ze er in het strakke truitje niet zo mollig uitzag als ze zich voelde. Ze wierp een blik naar buiten om te kijken wat voor weer het was en greep toen haar regenjack van het haakje. Ze schoot het aan en liep vlug naar de voordeur. Het kon haar niets schelen dat het er absoluut niet chic uitzag; het stortregende en daarom vond ze het belangrijker dat ze warm en droog op haar werk aankwam.

Zoals altijd wierp Jane nog een laatste blik op de foto van het Lake District, voordat ze een volslagen verschillend universum binnenstapte. Ze vermoedde dat er in Fellhead niemand was die zich een voorstelling kon maken van haar huidige omgeving, zelfs niet in zijn stoutste dromen. Toen ze haar moeder had verteld dat haar een gemeenteflat was toegewezen die zich bevond in een wijk op het terrein van de vroegere Marshpool Farm, was het gezicht van Judy Gresham meteen opgeklaard. 'Dat is fijn, schat,' had ze gezegd. 'Ik wist niet dat ze in Londen nog boerderijen hadden.'

Jane had geamuseerd, maar ook een beetje geërgerd haar hoofd geschud. 'Er heeft al in geen eeuwen een boerderij meer gestaan, mam. Het is een wijk met gemeentewoningen uit de jaren zestig. Overall waar je kijkt zie je beton.'

Haar moeder trok een teleurgesteld gezicht. 'O. Nou ja, in ieder geval heb je een dak boven je hoofd.'

Daar hadden ze het bij gelaten. Jane kende haar moeder goed genoeg om te weten dat ze geen behoefte had aan de waarheid, namelijk dat Jane te weinig punten had om in aanmerking te komen voor iets beters en dat ze blij mocht zijn met de flat die de gemeente haar nu had aangeboden. Het was een praktisch onverhuurbare

blokkendoos in een vervallen woonwijk in East End, waar bijna niemand een legale baan had, waar kinderen dag en nacht op straat rondhingen, en waar grassprietjes schaarser waren dan gebruikte condooms en injectiespuiten. Nee, Judy Gresham zou de gedachte dat haar dochter op een dergelijke plek woonde zeker niet kunnen verdragen. Het zou sowieso afbreuk doen aan haar talent om op te scheppen over hoe goed hun Jane het wel niet deed.

Maar haar broer Matthew had ze het wel verteld. Alleen al om het scherpe randje weg te slijpen van de wrok die hij met zich meedroeg, omdat zij degene was die weg had kunnen komen terwijl hij, zoals hij het zelf uitdrukte, ergens in de rimboe zat te verpieteren. Ze konden immers niet allebei hun ouders in de steek laten. Het deed er niet toe dat hij als oudste de eerste was geweest die het ouderlijk nest had verlaten om naar de universiteit te gaan en dat het zijn eigen keus was geweest om terug te keren naar de baan die hij altijd al had willen hebben. Matthew, dacht Jane, was verongelikt geboren.

Het ironische was dat Jane zonder een seconde na te denken Londen zou inruilen voor Fellhead, als er ook maar de geringste kans zou zijn dat ze daar ook het werk kon doen waar ze zo van hield. Maar in het Lake District waren er geen banen voor academici, zelfs niet voor iemand als zij, die zich had gespecialiseerd in het werk van de dichter Wordsworth. Of ze moest intellectuele discipline en onderzoek willen verruilen voor het lesgeven aan schoolkinderen over de dichters van de romantiek die in het Lake District hadden gewoond. Niets zou dodelijker zijn voor haar passie voor woorden dan dat, wist ze. Dus in plaats daarvan zat ze vastgepind in een stadswijk die verdacht veel weg had van een hel op aarde. Jane trok haar schouders op toen ze langs de galerij naar de trap liep. Door een gril van de architect waar ze alleen maar kwade bedoelingen achter kon zoeken, was haar flatgebouw zo gebouwd dat de meest voorkomende wind in de trechter van de gangen belandde, waardoor zelfs het zachtste zomerbriesje onaangenaam en stormachtig aanvoelde. Op een regenachtige herfstdag werd de regen ieder hoekje en gaatje van het gebouw in gedreven, en de kleren van de bewoners die nog de moeite namen hun flat uit te komen, werden aan dezelfde behandeling onderworpen.

Jane sloeg de hoek om naar het trapgat en was daar heel even buiten bereik van de wind. Ze hoefde de lift niet eens te proberen. Ze sloeg geen acht op de slecht gespelde graffiti, de onsmakelijke hopen vuilnis die in de hoeken waren gewaaid en de stank van

rottenis en pis, en liep vlug naar beneden. Bij de eerste draai van de trap schrok ze zich een ongeluk. Wat ze zag had ze al zo vaak gezien dat ze er onderhand tegen zou moeten kunnen, maar telkens als ze het tengere figuurtje in de lotushouding zag zitten, vervaarlijk balancerend op de smalle betonnen balustrade drie verdiepingen hoger, voelde Jane dat haar knieën begonnen te trillen.

‘Ha, Jane,’ riep het tengere figuurtje zachtjes.

‘Ha, Tenille,’ riep Jane terug en ze deed haar best om haar angst met een glimlach te maskeren.

Met een bijna nonchalante doodsverachting ontvouwde Tenille haar benen en liet zich op de vochtige betonnen vloer naast Jane vallen. Het dertienjarige meisje kwam naast haar lopen en vroeg: ‘Hoe is ie?’

‘Ik kom te laat op mijn werk als ik niet opschiet,’ zei Jane. Ze begon steeds sneller de trap af te lopen en de zwaartekracht deed er nog een schepje bovenop. Tenille kon haar gemakkelijk bijhouden. Haar lange dreadlocks wipten op en neer boven haar smalle schouders.

‘Ik loop een stukje mee,’ zei Tenille. Haar poging om stoer te lopen was een armzalige parodie op de gangsters in spe die rondhingen in de mistroostige doolhof van de wijk en die het vak afkeken van oudere broers, neven en van ieder ander die lang genoeg uit handen van de politie had weten te blijven om wat lessen door te geven.

‘Ik wil niet graag als een bejaarde burgertrut klinken, Tenille, maar had je niet op school moeten zitten?’ Jane had dit zinnetje al tijden op haar repertoire staan en ze wist wat voor antwoord erop zou volgen.

‘Leraren kunnen mij niets vertellen,’ zei Tenille zonder nadenken, en toen ze de begane grond bereikten, verlengde ze haar pas om Jane bij te kunnen houden. ‘Ze weten toch niet hoe ik leef?’

Jane zuchtte. ‘Altijd maar weer hetzelfde liedje, Tenille. Het hangt me de keel uit. Je bent veel te slim om genoeg te nemen met het soort leven waar je nu op afstevent als je niet ergens een opleiding vandaan haalt waarmee je verder kunt komen.’

Tenille stopte haar handen diep in de zakken van haar dunne, nepleren jasje en trok afwerend haar schouders op. ‘Flikker toch op,’ zei ze. ‘Ik ben niet van plan om de broedkip van de een of andere klootzak te worden. Dat is niks voor mij, dat jongemoeder-tjesgedoe. *No way.*’

Ze namen een voetgangerspassage onder het flatgebouw door en

kwamen uit naast een stuk tweebaansweg, waar de auto's langs zoefden. De chauffeurs waren blij dat ze eindelijk in een hogere versnelling konden schakelen. Hun banden maakten een sissend geluid op het natte asfalt. 'Ik denk dat het daar toch op uit zal draaien als je je hersens niet goed leert gebruiken,' zei Jane droog. Ze bleef op een flinke afstand van de stoeprand lopen, zodat de passerende voertuigen haar niet onder konden spatten.

'Ik wil net zo worden als jij, Jane.' Het was een klagende uitroep die Jane al ontelbare keren had gehoord.

'Dan moet je naar school,' zei ze. Ze moest moeite doen om niet te laten merken dat ze er genoeg van had.

'Ze laten ons allemaal dingen doen waar je niets aan hebt en waar ik niets aan vind,' zei Tenille en ze trok haar mond minachtend naar beneden, waardoor haar gezicht zijn ongekwamde aantrekkelijkheid verloor en veranderde in een afstotelijk masker. 'Het is heel anders dan wat jij me te lezen geeft.' De taal van de straat had plaatsgemaakt voor normaal Engels, alsof ze vond dat ze buiten haar eigen buurt haar stoere rol wel af mocht leggen.

'Dat zal best. Maar ik heb ook nog niet bereikt wat ik wilde bereiken, hoor. Toen ik aan mijn studie begon, had ik ook heel andere idealen dan werken als parttimer in een café of in een lokaal met een werkgroepje, terwijl ik ondertussen mijn boek af moet zien te krijgen om uiteindelijk een echte baan te kunnen krijgen. En om te bereiken wat ik tot nu toe bereikt heb, heb ik een gigantische hoeveelheid flauwekul moeten aanhoren op school. Ja echt hoor, het meeste vond ik echt flauwekul,' zei ze vlug om verder commentaar van Tenille voor te zijn. Ze wilde dat ze haar iets anders kon bieden dan de gebruikelijke clichés, maar ze wist niet wat ze dan moest zeggen tegen een dertienjarig weesmeisje van gemengd ras dat niet alleen een grote verering leek te hebben opgevat voor de werken van Wordsworth, Coleridge, Shelley en De Quincey, maar die de betekenis ervan met een gemak leek te vatten waar Jane pas na een tiental jaren van noeste studie aan toe was gekomen.

Tenille deed een stap opzij om niet in botsing te komen met een buggy waarin een peuter met een bolrond gezichtje zat. Zijn wanggetjes zaten onder de chocolade, uit de mond stak een fopspeen die eruitzag als een stop die bedoeld was om geen lucht uit het mollige kindje te laten ontsnappen. Het meisje achter de wagen zag er niet veel ouder uit dan Tenille zelf. 'Op jouw manier kan ik het niet, Jane,' zei Tenille mismoedig. 'Misschien kan ik de poëzie wel voor iets anders gebruiken. Ik kan gaan rappen, net als Ms Dyna-

mite,' voegde ze er zonder veel overtuiging aan toe.

Ze wisten allebei dat dat nooit zou gebeuren. Of iemand moest snel een zelfbeeldvergrotende drug uitvinden die Jane bij Tenille kon inspuiten voordat de heroïne die de halve wijk onder zeil hield, een kans kreeg. Jane bleef bij de bushalte staan en draaide zich om naar Tenille. 'De woorden die al in je hoofd zitten, kan niemand er ooit meer uit halen,' zei ze.

Tenille plukte aan een afgekloven nagel en staarde naar het trottoir. 'Denk je dat ik dat niet weet?' schreeuwde ze bijna. 'Hoe denk je godverdomme dat ik anders overleef?' Plotseling maakte ze een soort pirouette op de ballen van haar voeten en ging ervandoor, als een gazelle over de oneffen stoeptegels zwevend. Op haar lange benen bewoog ze zich verrassend elegant. Ze verdween een steegje in en Jane voelde de bekende mengeling van genegenheid en frustratie. Dat gevoel raakte ze tijdens de tien minuten durende busreis niet kwijt, en ze had er nog steeds last van toen ze de deur van de wijnbar openduwde.

Het was vijf voor twaalf en de Viking Bar and Grill maakte een holle, lege indruk. Het lichte hout, het chroom en het glas blonken nog onder de halogeenspotjes, wat aangaf dat er sinds het bezoek van de schoonmaakster niemand was geweest. Harry had de muziek van Michael Nyman uit *The End of the Affair* in de cd-speler gedaan en je kon de violen bijna zien trillen in de ijle lucht. Een minuut of twintig later zou de Viking er heel anders uitzien, als de yuppen naar binnen dromden die in hun korte lunchpauze zo veel mogelijk voedsel en drank naar binnen wilden proppen. De ijlheid van de lucht zou verdwijnen door de gesprekken, de lichaamswarmte en de rook en Jane zou geen seconde de tijd hebben om aan iets anders te denken dan aan het gedrang van de lijven bij de bar.

Maar nu was het nog even rustig. Harry Lambton stond aan de bar met het gebogen blad van licht berkenhout. Hij bladerde leunend op zijn onderarmen de ochtendkrant door. Het licht scheen op de stekelige stralenkrans van zijn korte blonde haar, waardoor hij eruitzag als een postmoderne heilige. Hij keek op bij het horen van Janes voetstappen op de houten vloer en stak even zijn hand op; een glimlach bracht zijn scherpgesneden, smalle gezicht tot leven.

'Regent het nog?' vroeg hij.

'Het regent nog.' Jane bukte zich, liep naar de hoek waar het personeel hun jassen ophing en drukte in het voorbijgaan een zoen

op Harry's wang. 'Is iedereen er al?' vroeg ze toen ze weer terug was bij de grote bar. Ondertussen pakte ze haar lange donkere krullen bij elkaar en draaide er een knotje van.

Harry knikte. Dat was een meevaller, dacht Jane. Ze glipte achter Harry's gespierde rug langs om te kijken of alles netjes op zijn plaats lag, zodat ze tijdens het werk niet opeens naar iets hoefde te gaan zoeken. Ze had dit baantje op de kop getikt via Dan, een vriend en collega van haar op de universiteit en tevens het vriendje van Harry, maar ze paste ervoor om door iemand voor de voeten geworpen te krijgen dat ze misbruik had gemaakt van die vriendschap. Bovendien beweerde Harry dat hij de bar alleen maar runde totdat er zich iets beters voordeed. Misschien kwam hij er op een dag wel achter waar zijn echte roeping lag, en Jane wilde haar collega's geen aanleiding geven zich bij hun nieuwe baas over haar te beklagen. Het werk in de Viking was veeleisend en vermoeiend en werd slecht betaald, maar ze had de baan nodig.

Ze bond het lange, witte bistroschort om haar middel en zei: 'Ik heb eindelijk een titel gevonden. Voor het boek.' Harry hield vragend zijn hoofd scheef. '*De Hofdichter van de Schone Schijn: Politiek, poëtica en pretentie in de werken van William Wordsworth*. Wat vind je ervan?'

Harry fronste nadenkend zijn wenkbrauwen. 'Niet gek,' zei hij. 'Dan klinkt die saaie, ouwe zak tenminste nog een beetje interessant.'

'Interessant is goed. Dat verkoopt boeken.'

Harry knikte, sloeg een bladzijde van de krant om en wierp een vluchtige blik op de volgende. Zijn donkerblauwe ogen vernauwden zich tot spleetjes en er verschenen rimpels tussen zijn zandkleurige wenkbrauwen. 'Hé,' zei hij. 'Kom jij niet uit Fellhead?'

Jane draaide zich om met een pot olijven in de hand. 'Dat klopt. Je gaat me toch niet vertellen dat iemand daar eindelijk iets heeft gedaan wat de krant haalt?'

Harry trok zijn wenkbrauwen op. 'Dat mag je wel zeggen. Ze hebben er een lijk gevonden.'

Ik herinner me vanavond de tijd die we doorbrachten in Alfoxden, & de verdenking die op Coleridge en mijn eigen persoon viel, namelijk dat wij voor de vijand handelden, dat wij als spionnen voor Bonaparte inlichtingen verzamelden. Ik herinner me de bewering van Coleridge dat het alle grenzen van het gezond verstand overschreed, geloof te hechten aan het idee dat dichters bij machte waren een dergelijke taak te vervullen. Immers, wij zien alles in onze omgeving als onderwerp voor onze verzen & wij gevoelen geen enkele neiging geheimen in ons binnenste opgesloten te houden die van nut zouden kunnen zijn voor onze roeping. In dat belangrijke opzicht had hij gelijk, want de gebeurtenissen van deze dag gisten nu al in mijn binnenste en proberen een uiting te vinden in verzen. Maar aangaande de zaak van grotere importantie, namelijk het geen uiting geven aan datgene wat mij ter ore is gekomen, bid ik dat hij in dwaling verkeert, want mijn ontmoeting binnen de afgesloten grenzen van onze tuin heeft reeds een zware kennislast op mijn schouders gelegd, een last die ernstige gevolgen kan hebben voor mij en mijn gezin. Aanvankelijk meende ik te dromen, want ik hecht geen geloof aan de geestverschijningen van de dood. Maar dit was geen geest. Het was een man van vlees en bloed, een man die ik nooit meer had gedacht te aanschouwen.